parrago, rummalusse ja liigjomisses surem hulk meie seas omma ainust ellorõmo leidwad. Kui meie wannemate wannemattest pärritud laisad ja rojased kombed ja ello wisid mahhajätta ei tahha, siis wabbandame kül sellega: „me olla jo kehwad ja waesed, kus meie ni kassinaste ja puhtaste ellada wõida?" Agga minno teada on silmale taewa taat wet puhhastamisseks ikka weel ilma hinnata annud; ja mähhärdune kohtosaks ehk üllem wõiks ehk olleks meid wasto tahtmist sundinud wina joma, omma kallist aega wiitma, riidlema, ja joobnud peaga kurja teggema? kes aiab meid, nago lojukste sarnatsed, kassimatta ja harrimatta saggedaste neljajalgstega ühhes toas ellama, et wõeras sisse astudes ei tea: onsse lojukste tal ehk inimeste tubba? ja kui nenda ellame, siis anname sedda waesusse süüks! Ja sesamma waesus ei kela meid mitte kõrtsis priiskada ja rahha raiskada? ello ja jõudo käutada, kunni wimaks te áres ja ulitsa mõda sandi keppiga käime?

Oh, sest olleks paljo kõnnelda, kui ta ka igga mehhe mele pärrast ep olle, — tõel on ikka wihha maggo — agga ruum ei lubba! Jummal isse, se ma ja taewa Loja, teab, mil se aeg tulleb, (ja saatko ta tedda pea!) et keige Eestirahwa silma eest katte mahhalangeb, et ta arro saaks, mis temma õnneks tarwis lähhäb!

Jutto jätkud.

Wabbadus.

Üks rikkas linna herra, kes sureste ellada, agga seal jures pissut rahha raiskada tahtis, laskis omma teenrit laggund rides käia, et künnarnukkud ja jallawarwad iggalt poolt wälja paistsid. Se näitas temma naabrit, ühhe kingiseppal, ni kentsakas ollewad, et ta iggakord, kui mollemad mõda läksid, sure hälega naerma hakkas. Ühhel päwal kargas kitse rikkas ta peale: „Häbbematta, kuida sa mo allama kue ülle naerda tohhid?"